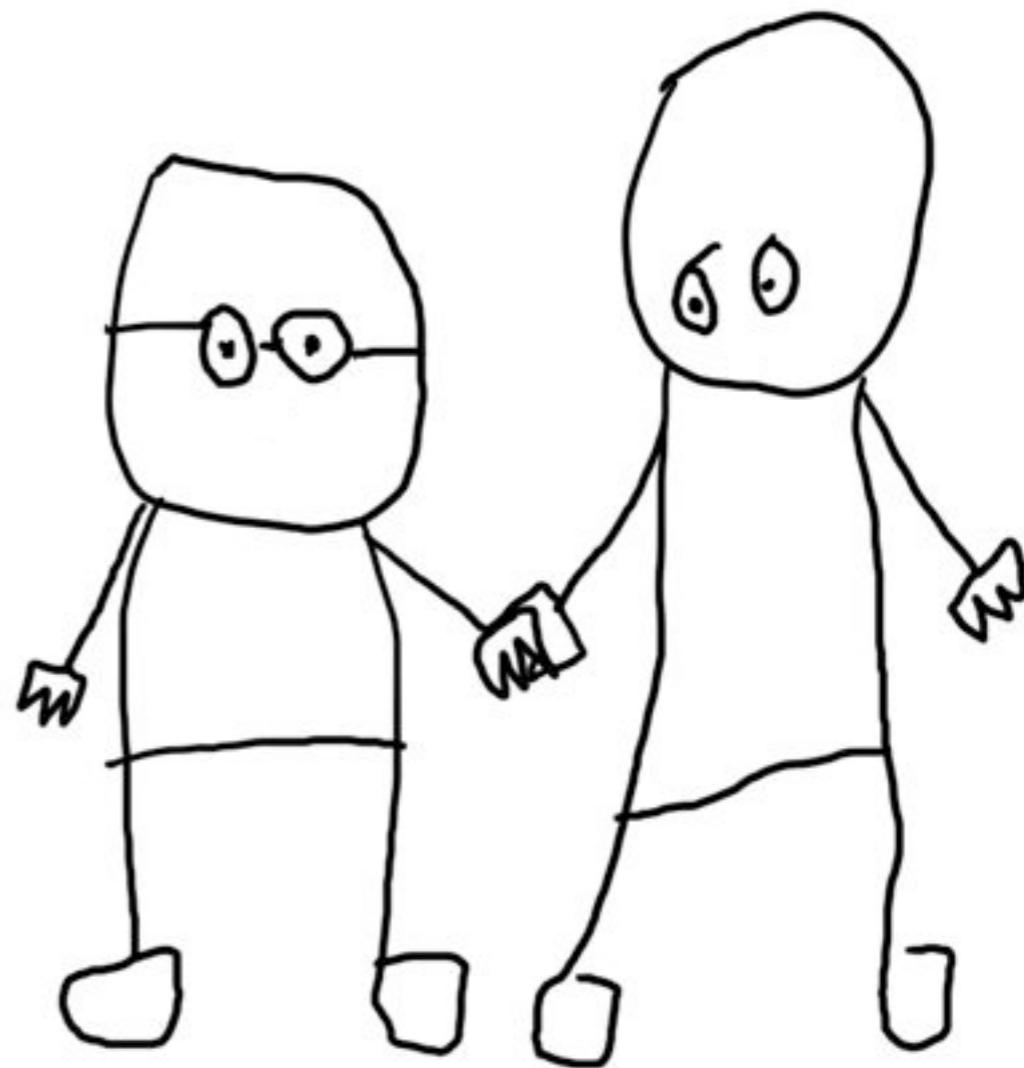
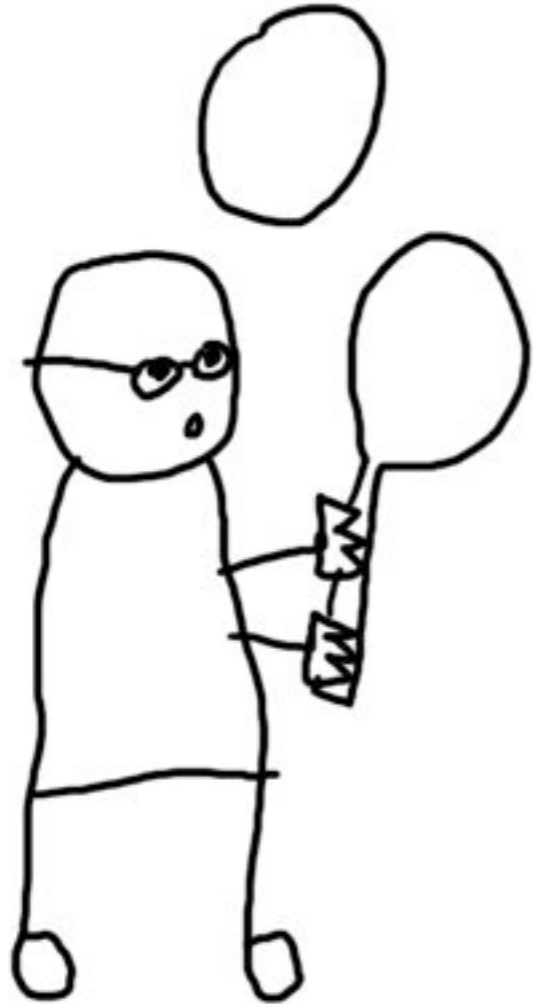

EINDE!

Jan

De pannenkoekenbakker

1

De buurman vond dat ik iemand moest ontmoeten. Ik heb iemand in m'n netwerk die ik graag wil "sharen", waren zijn woorden. Die iemand wou namelijk iets voor of met kinderen ofzo, en aangezien ik het daar ook al jaren over had, had'ie zo gedacht dat wij elkaar moesten ontmoeten.

Die iemand was een soort student, net zo oud als ik maar daar had je de overeenkomsten dan ook wel mee gehad. Hij had een hip, bruin, hoornen, niet bij de rest passend brilletje op. Later bleek dat hij speciaal voor mij zijn hippe bril had opgezet, want hij had ook z'n gewone studentenbrilletje nog, maar dat zette hij op met afspraken waar hij dacht dat het gepaster was om intelligent over te komen. Iets wat bij mij kennelijk niet nodig was.

Hij bleek z'n baan bij een adviesbureau net te hebben opgezegd omdat hij iets anders wilde. Hij was naar de directrice gegaan, de sleutels van z'n lease auto ingeleverd en dat was het. Alleen nog even de handdruk regelen en klaar voor het grote avontuur.

Hij wilde iets met kinderen. Z'n moeder dacht dat hij gek geworden was, iets wat ik me kon voorstellen toen ik hoorde wat hij had bedacht. Een pannenkoekenrestaurant.

Nu bleek het idee pannenkoekenrestaurant niet hetgeen dat zijn moeder deed twifelen aan de verstandelijke vermogens van haar zoon, maar het opgeven van zijn baan, zijn alfa, zijn carrière. Dat vond ik nou precies omgekeerd.

Hij had de locatie, de auto, een landrover om alle kinderen persoonlijk op te halen en terug te brengen, de taxivergunning, de financier, kortom alles had hij al voor elkaar. Behalve dan even een naampje en huisstijltje en daarvoor was hij hier. Zijn ex-collega van het adviesbureau, ah dat was dus waar de buurman werkte, hoewel ik nog steeds geen idee had wat ze daar dan deden, had gezegd dat hij daarvoor bij mij moest zijn. En wat dat dan kost?

Wat dat dan kost? Wat wat kost? Waarom in vredesnaam een pannenkoekenrestaurant? En wat voor een pannenkoekenrestaurant en wat voor pannenkoeken?

Wat volgde was een maand van gesprekken met een bevriende kok, een bevriende architect, een bevriende restauranthouder. Hij was impressed door m'n netwerk, vertelde hij me bij elke nieuwe ontmoeting. Maar het eind van het liedje was wel dat het idee pannenkoek van tafel werd geveegd en vervangen was door “De Lepelaar”

Een prachtig concept (vind ik tot de dag van vandaag) voor een

familierestaurant op een prachtige locatie, (waar nog steeds niets is gebouwd) met een bijzondere architectuur en alles wat er nodig is, behalve dan een vergunning.

Via een vrindje was hij erachter gekomen waar de kersverse burgemeester was morgen en of ik mee wou naar de afspraak. Nu was ik werkelijk impressed, dan had hij het over mijn netwerk en hij regelde gewoon zonder blikken of blozen een afspraak met de burgemeester van Rotterdam. Dus daar gingen we. Hij had speciaal zijn slimme brilletje opgezet, viel me op, dus dat moest goedkomen. Rasoptimist. De afspraak bleek gewoon een openbare receptie in een of ander wijkgebouw. Maar hij kreeg het voor elkaar. Daar stonden we tegenover de nieuwe burgermeester. “Goedemiddag meneer Opstelten, gefeliciteerd met uw benoeming, ik heb u dat mailtje gestuurd over mijn idee.” Verwachtingsvol keek hij naar zijn oudere en opgeblazenere evenbeeld. “Je moet me even helpen, zoon.” Niet in het minst uit het veld geslagen vervolgde hij: “Een kinderrestaurant concept, waar het leuk is voor de hele familie omdat...” Maar hij kreeg niet de kans zijn zin af te maken omdat mevrouw Opstelten van boven haar sjaaltje “Oh leuk, met patat en appelmoes”, kraaide.

“Hoe durfde ze, wat een ontzettend dom mens, en volgens mij wist die opgeblazen student niet eens wat je bedoelde!” schold ik op de terugweg in zijn tweedehands Alfa. Maar hij verzekerde me dat het gesprek heel goed was gegaan en dat dit een belangrijke stap was op weg naar zijn droom.

Enige tijd later, toen zijn stage als bediende toch niet het verwachte plezier opleverde en de vergunning, ondanks talloze gesprekken, maar

steeds niet rond kwam ,gooide ik de knuppel in het hoenderhok. En zo was Keesie opeens geboren. Na jaren van te pas en te onpas iedereen vertellen wat voor een idee ik had voor een doelgroep gespecialiseerd creatief bureau, leek het nu toch te gaan gebeuren.

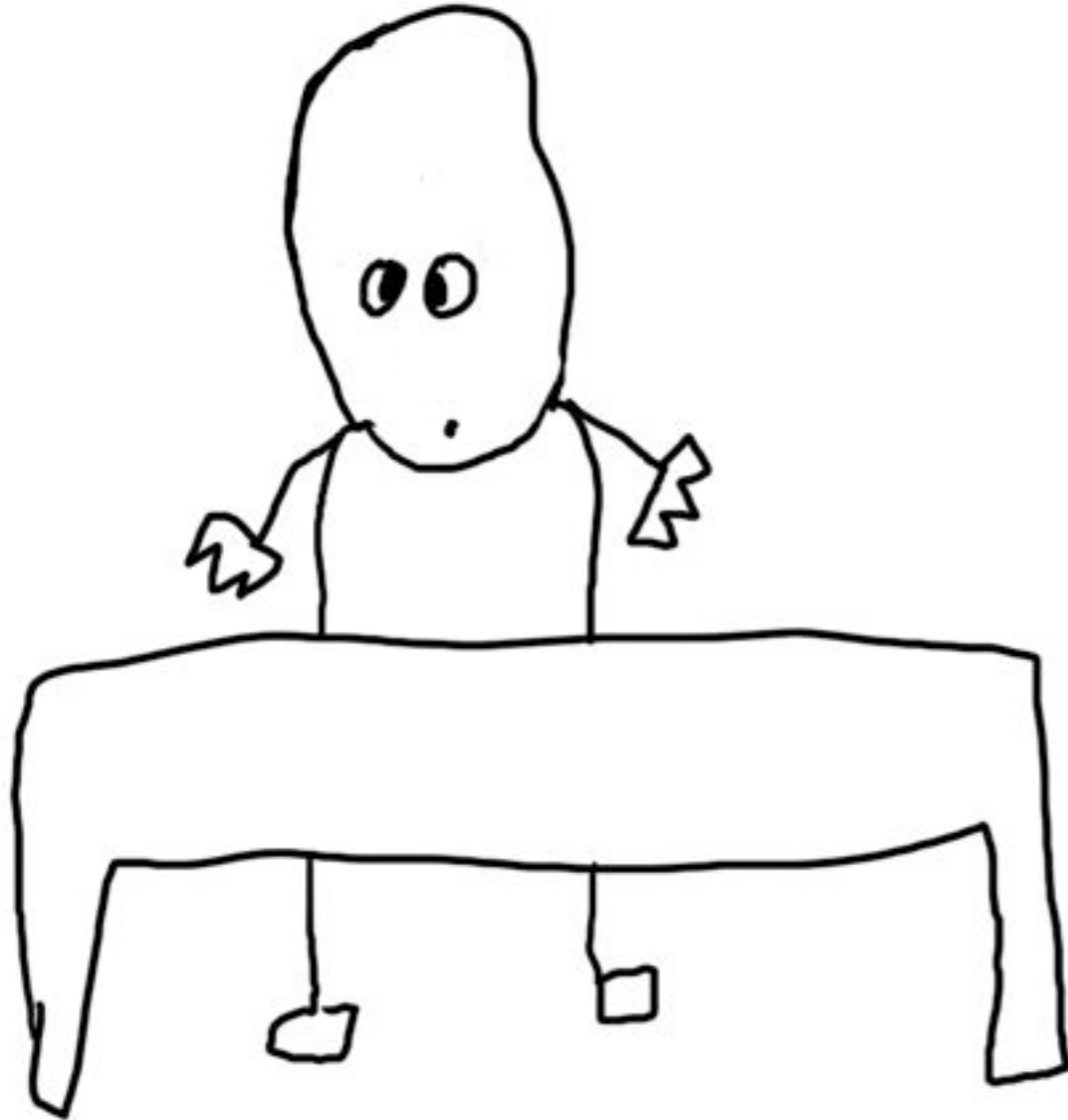
Ik kon het niet geloven. De kleurplaten bleken toch niet voor niets gemaakt. Mijn oudste dochter, nu een fantastische mooie puber van 16, was ooit thuis gekomen met haar eerste keurig ingekleurde kleurplaat. En ik vond dat echt keurig, echt keurig zoals dat meisjes betaamd, maar weinig creatief. Was het nou niet mogelijk om een kleurplaat te tekenen die kinderen juist zou stimuleren om creatief te zijn in plaats van netjes en afgestompt?

En zo begon ik heel regelmatig kleurplaten te tekenen, die steeds weer steeds netter ingekleurd terug kwamen. Op een gegeven moment werden de kleuren tegen het lijntje al steeds donkerder ingekleurd. Alle kleurplaten werden allemaal hetzelfde ingekleurd. Het enige verschil was dat de jongens wat slordiger waren dan de meisjes, maar dat kwam door de wat slechtere ontwikkeling van de fijne motoriek van de jongens, zo werd me verteld. Maar ik zag toch dat die ook ontzettend hun best deden om binnen de lijntjes te blijven? Ja dat zag ik!

Ik zag de stapel liggen. De kleurplaat bovenop was wild en bont en er was bijgetekend en de tweede en derde en alle anderen ook. Het was gelukt! Het was me gelukt. Jezus dat viel nog niet mee, na meer dan een jaar. En als het al zo moeilijk is voor zo jong iets te creëren dat werkt, hoe moeilijk zal het dan wel niet voor de oudere kinderen zijn? En waarom is er dan geen bureau dat hierin gespecialiseerd is... tot dan toe dan want nu was er dus eindelijk Keesie!

Met z'n drieën bleek het kantoortje, wat eigenlijk gewoon de gang van ons huisje was, te klein. Ik zat daar al met Ruud met wie ik bureautje speelde. Het was maar tien vierkante meter, met 1 vierkante meter voor de computers.

Een zak aardappelen

2

Het was Geke en mij wel opgevallen dat onze zoon een heel ander kind was dan zijn oudere zus. Maar ja, dachten we, een jongen hè. Lief, altijd rustig, lachend en met zo'n filosofische blik in zijn ogen. Wat zou er in hem omgaan?

- Niets!
- Niets?
- Nee niets, meneer Bosman. Kijk ziet u, uw zoon is, tja hoe zal ik het eens zeggen... nou ja ziet u.. Kijk, uw zoon is gewoon een zak aardappelen.
- Pardon?
- Tsja en meer zit er gewoon niet in, en het zal ook nooit meer worden, voelt u?
- Maar...
- Tja kijk, we hebben 'm zeer uitgebreid bekeken, en van welke kant je het ook bekijkt, hij, Just toch?
- Eh ja.
- Precies zie je wel, Just is gewoon verstandelijk zeg maar beperkt.

Dit verslag van de kinderpsycholoog van de Auris stichting was het begin van een zeer lange zoektocht langs specialisten. Dat er wat was, was wel duidelijk. Een kind legt geen puzzels op de kop in elkaar, en zeker niet van 34 stukjes. Bovendien beginnen kinderen zeg maar vanzelf een beetje te brabbelen als inleiding in de wondere wereld van communicatie.

Maar wat het was?

Een zak aardappelen dus.

“Maar die kunnen ook heel lief zijn hoor!”

Een Nieuw en tot nu toe onontdekt Syndroom.

“Mijn collega uit Amerika en ik zijn echt zeer verheugd met deze ontdekking!”

Een bijzondere vorm van autisme.

“Zijn wereld is gewoon niet de onze meneer snapt u het een beetje meneer?”

Een dysfatische ontwikkeling!

“Pardon?”

“Dysfatische ontwikkeling meneer, hij is niet gek hij is bovengemiddeld intelligent meneer, hij is alleen aan zijn rechterhersenkant wat verder dan aan zijn linker meneer, zeg maar rechts is hij nu 10 meneer, en links zeg maar 4, u snapt het?”

“Sorry nog niet helemaal, geloof ik”

Mijn linker hersenhelft probeerde het op dat moment precies te snappen en te kunnen verklaren, mijn rechter hersenhelft schreeuwde aan alle kanten dat dit het was.

Ik keek even weg van de bijzondere Chinese professor met z'n inktvlek in z'n borstzakje en zijn jaren 80 Loes Haasdijk bril, en zag dat Geke hetzelfde voelde. En als zij het voelt dan is het waar, weet ik intussen.

“Rechts is intuïtie, creativiteit, enzo meneer en mevrouw.”

“Hij snapt en voelt alles dus als een 10-jarige, hij kan het alleen niet verwoorden.”

Keesie is. Maar wat is Keesie? Keesie is nieuwsgierig als een kind, en

weet het ook niet precies. Keesie is creatief, als elk kind. De grote wereld bekeek ons als een leuk klein bureautje dat schattige dingetjes voor kindertjes deed. Hallo kleine Keesie. Beantwoordde Keesie in de paginagrote advertentie die we in de Adformatie plaatsten met: Hallo grote gek. Keesie bedenkt en creëert oplossingen voor iedereen die wil communiceren met kinderen en jongeren. Al 5 jaar wilde en deed ik dit, maar nu werd het eindelijk een echt bedrijf. Een jong, klein en brutaal jongetje dat in het begin nog geen weet, laat staan last, had van de zakelijke werkelijkheid. We moesten nog een hoop leren maar een ding wisten we wel: Keesie was anders en dat moest vooral zo blijven, want de volwassen bureaus leken blind en doof voor een roepende doelgroep.

We werden doorverwezen naar een stichting in Amsterdam waar een andere Chinese professor les gaf aan andere kinderen met deze ontwikkeling.

Ik maakte reizen met Just, niet alleen elke vrijdag naar de Apollolaan in Amsterdam, maar ook een vliegreis, heen en weer naar Bordeaux, een weekendje Antwerpen.

Van deze reizen maakte ik foto's en de enkele woorden die Just sprak, schreef ik eronder.

'Aardig' in plaats van 'mooi' of 'lekker' bij de foto van het speciaal gemaakte gerecht door de kok van Astrid.

'Ongelukkig' in plaats van 'lach' of 'lief' of 'vrouw' bij de foto van de lachende stewardes.

Het bleef een ondoorgrondelijk mannetje dat nu, bijna 15, filosofisch over Zelda kan praten.

Keesie had intussen ook een reis achter de rug. Om de hoek was een pandje gevonden.

Beneden begon het ontstaan van de “zakelijke afdeling”, boven was de creatieve zolder met slechts stahoogte tussen de balken. Boven zaten we met z'n vieren of lagen we als we opstonden onder een balk.

Van beneden hoorden we gejuich. Dit was niet normaal, wij waren de lawaaimakers en wij zaten boven, dus stormden we naar beneden. Proctor en Gamble heeft toegehapt! Yes schreeuwde ik zonder precies te beseffen waarom, maar niet minder enthousiast.

Daar zaten we, een briefingsgesprek!

Het gaat om een nieuwe propositie van onze femcare producten gericht op meisjes van 13-14-15 aangezien dat het marketing entry point is voor deze producten. Het marketing entry point is the first time users moment. En dat is voor maandverband zo tussen de 12 en 15.

Daarna had ze een heel verhaal over een platform en muziek en mode en weet ik veel, want ik luisterde niet echt geconcentreerd. Ik zat nog steeds na te denken over een nieuw woord wat ik net geleerd had. Marketing entry point tolde het door mijn hoofd en zonder dat ik het door had zei ik hardop: “Wat zou het marketing entry point voor tampons zijn?”

Ik voelde de priemende ogen vanachter het dit keer hoornen brilletje.

“Dat is een heel terechte en goede vraag Jeroen, voor tampons ligt dat inderdaad iets hoger. Denk je dat we het desondanks onder dit platform kunnen laten vallen, of zouden we moeten denken aan een aparte propositie?”

Nu voelde ik de vragende ogen naast me.

“Tja ik eh, ik eh denk dat dat geheel afhankelijk is van de manier waarop je het doet.”

Wist ik veel, maar één marketing entry point voor meisjes van 13 leek me meer dan voldoende.

In de auto terug las ik de uitgebreide briefing met stijgende verbazing door. Terwijl naast me het hele gesprek werd geanalyseerd en mijn spontane en per ongelukke inbreng als zeer waardevol werd geprezen.

De vraag was natuurlijk op welke manier het dan gedaan moest worden. Weet ik veel, ik was toch geen meisje, zeker niet van dertien, ik zou nooit mijn marketing entry point van tampons meemaken. Dus zijn we het de meiden en vrouwen maar gaan vragen.

Onwetendheid en nieuwsgierigheid bleken een goede combinatie. Want het allerdomste wat ze konden doen was iets met lifestyle, muziek, fashion of wat dan ook. Als je voor het eerst ongesteld bent, heb je wel iets anders aan je hoofd hoor! Je weet gewoon niet wat je overkomt. Je weet nog helemaal niets man. En dan kom jij aanzetten met vrolijke verhaaltjes? Pffffrrrt. En jij noemt jezelf creatief? Bedenk dan wat beters!

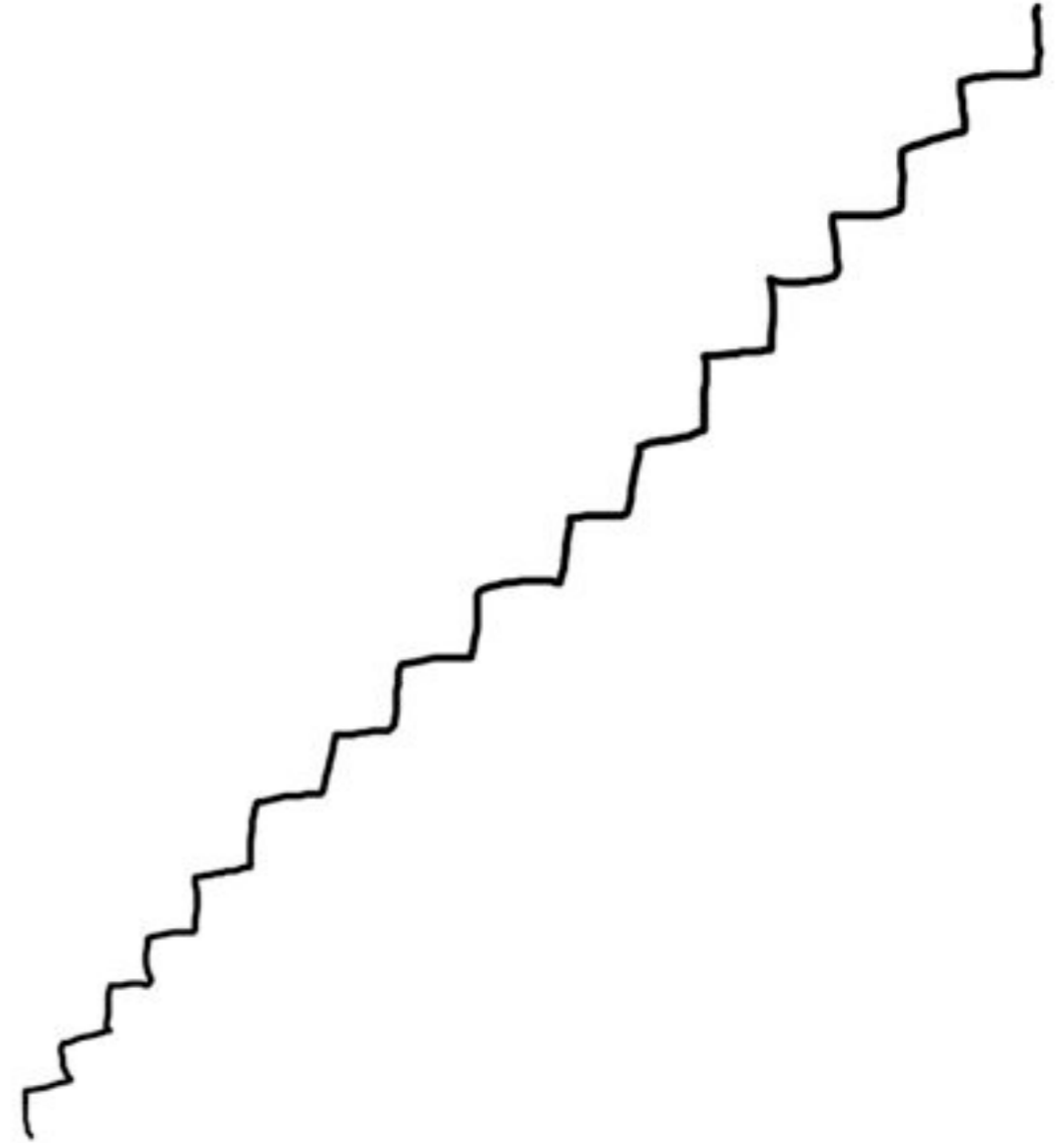
En dat is uiteindelijk gelukt, wat nog niet wilde zeggen dat het ook ging gebeuren. De brandmanager van P&G geloofde ons hele verhaal. En was ook impressed door de hoeveelheid gesprekken en onderzoek enzo, maar wou toch een lifestyle-achtige webomgeving met dingetjes over mode en muziek, want dat vinden ze toch ook leuk.

Ja, dat kunnen ze wel leuk vinden, maar ongesteld worden vinden ze niet leuk. Dat vinden ze kut, daarom werkt dat niet!

Nou wat is jouw voorstel dan?

We geven de opdracht terug!
Het is een hoop geld Jeroen.
We kunnen toch geen geld vragen als we weten dat het niet goed is wat we maken?

In totaal hebben we de opdracht drie keer terug gegeven. Elke keer moesten we weer een treetje hoger komen presenteren. De laatste zei: doe maar, je hebt gelijk.
Een hoger treetje was er ook niet, als hij het had afgekeurd waren we de opdracht kwijt geweest Jeroen.
Maar dat zijn we niet!

De kerstboom

3

Bij de notaris had ik maar één vraag: Staat in zijn contract alles 1 op 1 hetzelfde als in het mijne? Ja, was zijn antwoord.

Dus het bedrijf heet Keesie BV?

Tja.

Waarom zitten jullie eigenlijk in Schiedam en niet in Amsterdam?

Omdat mijn kinderen hier op school zitten.

Hohohoho. Er werd uitbundig gelachen door de imposante man in zijn bijpassende kantoor, terwijl het helemaal geen grap was, mijn kinderen zaten alle drie in Schiedam op school.

Op de Singel om precies te zijn, zo genoemd omdat de school aan de Singel zit, hou ik wel van, lekker duidelijk.

En de Holding boven Keesie heet...?

Dat kon hij toch lezen maar goed: de Holding boven Keesie.

Hohohohoho, bulderde hij. Toch was het toen echt de meest logische naam en ik kon toch niet bevroeden dat er ooit geen Keesie meer zou zijn. Nu zou de Holding boven Keesie dat er niet meer is logischer zijn, maar toen?

En dan heet jouw holding zeker Jeroenholding.

Precies. Jeroenholding, meneer.

En die van hem...

Precies, maar dan met mijn achternaam. Klinkt toch wat zakelijker, vindt u niet?

Zeker zeker zeker jongens, lachte hij.

Hohohoho.

Het werd kerst, en hoewel we Sinterklaas uitgebreid gevierd hadden met alle mensen, ouderwetse gedichten en een dronken sinterklaas die bij alle vrouwen op schoot wilde zitten, moest iedereen toch ook een kerstkadoetje krijgen. En zo stonden er op een maandag opeens twaalf kerstbomen met kluit op kantoor.

Ik vond het wel grappig zo'n kale kerstboom, maar dat was het toch zeker niet. Het was heel serieus en niet te onderschatten. Uit zijn netwerk hebben we heel wat Kerstmannen gesproken, over takjes op tropische oorden, dochters, taartpunten en hoe je veel bomen nodig had om alle ballen in de toekomst kwijt te kunnen, er ging een wereld voor me open. Ik prijste mezelf rijk met het godsgeschenk dat er een kerstman voorbij was gekomen die hier verstand van had en het nog leuk vond ook.

Zo leuk dat er binnen de kortste keren nog wel vijf of zes BV-tjes waren met namen en aandeelhouders en websites en vergaderingen, want ook dat vond hij heel leuk, en dat kwam heel goed uit want daar had ik een hekel aan. Vergaderingen die ogenschijnlijk nergens over gaan, die geen duidelijk doel hebben maar stuk voor stuk uitlopen en belangrijk genoeg zijn voor verslagen. Traffic-vergaderingen, lopende projecten vergaderingen, financiëvergaderingen, managementvergaderingen die zelfs zo belangrijk waren dat ze om de een of andere reden altijd ook nog buiten de deur plaats moesten vinden en dan een hele dag duurden. En waar ik dan helaas wel bij moest zijn.

En zo groeide Keesie tegen de klippen op. Een volgende verhuizing was snel nodig. En omdat mijn buurman die dus zijn ex-collega was, intussen een workshop projectgestuurd werken had gegeven, kwam er een projectgroep verhuizing. Inez was de projectgroepleider, of ze dat nou zelf had gekozen weet ik niet meer, maar dat ze er van geleerd heeft dat organiseren niet haar key competentie was wel. Later toen er allang niet meer projectgestuurd gewerkt werd, bleek dat schrijven dit wel was. Het nieuwe kantoor was op loopafstand. Een oude fietswinkel van 600 m² met plafonds op respectabele hoogte.

Of ik een verlanglijstje had? Jazeker! Een theaterzaaltje, een kantine als ingang, en een atelier op zolder. En de studio en de account afdeling dan? Tuurlijk die ook! En een directiekantoor? Voor mij niet! Nee, maar voor hem wel. Oke dan.

De kantine was werkelijk fraai geworden, vijf biertafels met tien bijpassende banken, en heel veel kleur. Vrolijk zat ik daar te wachten op Bas Westerweel. Hij zou die dag langskomen om te praten over Bloeb. Bloeb was ketchup en mayonaise van Unilever voor kinderen. We moesten filmpjes maken en daarvoor kwam Bas. Een voor een kwamen ze allemaal even langs in de kantine om daarbuiten nog duidelijk hoorbaar, dat is toch...?, te vragen.

Bas en ik waren alleen, we raakten namelijk aan de praat. En tot vandaag zijn we daar nog niet mee gestopt, hoewel we wel steeds minder woorden nodig hebben. Enige dagen later toen we al niet meer gestopt konden worden, belde hij op. Jeroen ik rij nu weg, want ik stop er mee, maak je geen zorgen we gaan nog steeds die filmpjes maken maar dan met een ander bedrijf achter me zeg maar, ik rijd er nu naartoe.

Maar waarom rij je dan niet hier naar toe?

OK!

Jongens, Bas werkt hier!

Hoe bedoel je Jeroen?

Nou hij is daar waar hij zat weg en rijdt nu hier naar toe, hij komt bij ons, geweldig toch?

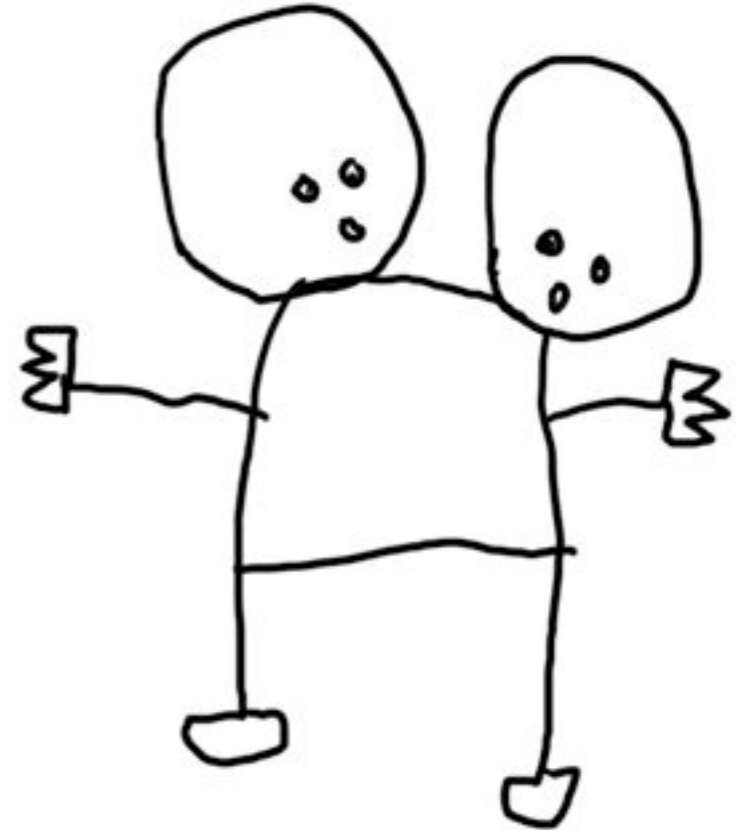
Nou je had het even kunnen overleggen.

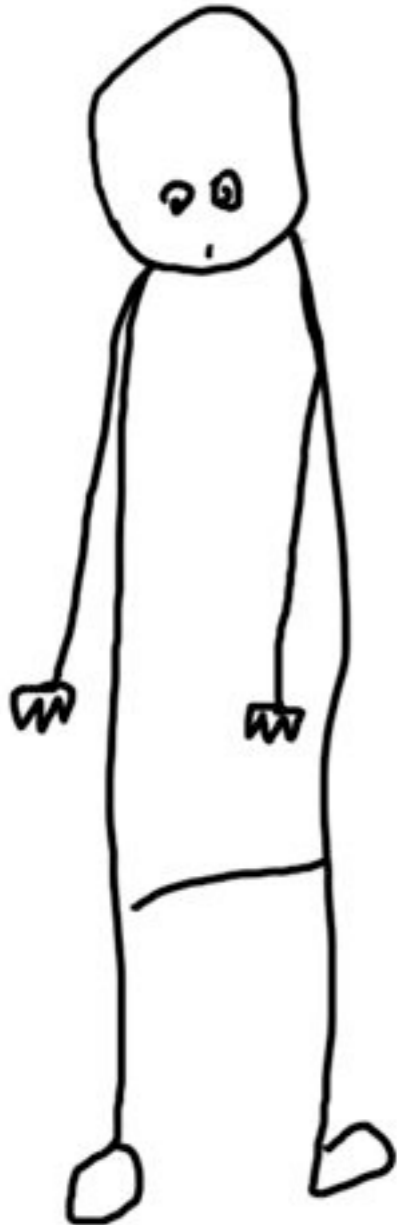
Point taken, sprak ik zijn taal, had ik kunnen doen.

Maar heb je niet gedaan.

Wil jij dan het officiële deel doen met z'n contract enzo?

De anderen ontging dit, Bas Westerweel kwam.

Jim, Tim en kabouter Plop

4

Wat Bas er van vond? Tja wat kon hij daar nu op antwoorden? De koppeling tussen Mars en de nummer 2 van de eerste versie van Idols was door FHV gevat in een filmpje waarin Jim Marsen ging kopen en dan herkend werd door de cassière. Geen idee wat jongeren ervan vinden, maar ik vind het helemaal niets, was bas zijn antwoord na eerst geïnformeerd te hebben of ze een eerlijk antwoord wensten.

De stilte was groot.

De strateeg had voor het eerst die middag geen tekst, de creatief werd wakker en Esther (De baas van Mars, zoals Jim en Tim haar noemden) barste in lachen uit. Ze was het er eigenlijk wel heel erg mee eens. Toen ik haar even later aan de telefoon had, vroeg ze of er niet iets anders te bedenken was. Iedereen was toch fan van Jim dus daar moest toch iets mee kunnen.

Jullie zijn net als iedereen: Fan van Jim.

Jullie gaan Jim niet gebruiken om Mars te verkopen.

Jullie gaan Jim helpen met zijn carrière.

Je gaat dus echt vrienden worden met Jim.

Je vraagt hoe je hem kan helpen.

Jim was pas 15.

Tim pas 18.

Jongens we hebben iemand nodig die ons helpt de dingen te regelen, hadden we op kantoor gevraagd, en dat was Tim. Tim heeft als stagier alles met betrekking tot Jim geregeld. Zo was hij op 19-jarige leeftijd degene die de JIM16 Party deed met een groot verjaardagsfeest en een

live registratie op TMF en 800 fans die hem een voor een feliciteerden.
Wat weer een prachtige commercial betekende.

Maar eerst twee mooie videos van Jim.

En zo lagen Bas en ik, als twee jonge honden, in een hotelkamer, in Amsterdam met Tim aan ons voeteneind, had hij geregeld. Na het eten bij Lof (Briljante naam) van Sander Lourens in de Brouwersstraat waren we op een terrasje nog over de Nederlandse Spoorwegen (ook een naam die de lading dekt) door gaan praten en na “Spoorzoeken” te hebben bedacht, moesten we nog voor Trimbos (de naam van de oprichter van het instituut) aan de slag.

Nou dat had ik nou nooit gedacht, dat ze bij de AVRO ook blowen, sprak de oude hippie.

We waren pratend over blowen, in een coffeeshop en nu dus aan rode libanon gekomen.

's Nachts is er geen Kabouter Plop op televisie.

De volgende dag waren de eerste opnames.

Tim keek net als Jim zijn ogen uit, Bas was thuis.

Binnen no time had hij iedereen van de set weggestuurd die er niets te zoeken had, behalve Tim dan. Maar wel alle mensen van Masterfoods (Rare naam) zoals Mars tijdelijk heette.

Dagen later terug op kantoor was de sfeer koortsachtig. Deze opdracht was duidelijk de grootste tot dan toe, en dat gaf nog al wat werkdruk. Verschillende teams waren op verschillende klanten aan het werk en wij stuiterden overal doorheen en naartoe. Mijn oude verrotte Renault Espace deed dienst als kantoor, als'ie het deed tenminste, wat vaak niet

het geval was, en dan deed Bas zijn oude Volvo bestel dit.

De Mini stopte voor de deur.

Zijn tweedehands Alfa 166 had hij ingeruild omdat die te duur overkwam. Dat deze nieuwe Mini drie keer zoveel koste deed niet terzake want perceptie is waarheid, Jeroen. Ik was benieuwd wat de perceptie was bij mijn oude Espace, maar vergat het te vragen.

Wel vroeg ik hoe de bestuursvergadering van SMO was geweest.

Fantastisch man.

Al die Hotshots man, geweldig, en buiten staan de Bentleys met draaiende motor en chauffeur, bizar man, te wachten naast mijn Mini, lachen man.

Ik was blij dat hij de lol er van inzag en het daarom ook leuk vond, want mij trok het niet.

Enne met Jimpie ook alles goed?

Ja joh, behalve dat we dat stomme idee van jimpies maar op het nippertje tegen hebben kunnen houden omdat ze ze al aan het bestellen waren in China zo ongeveer.

Geweldig! Antwoorde hij zonder acht te slaan op de inhoud van mijn antwoord.

En geweldig was het helemaal niet, want het door Bas als woordgrap ingebrachte “Kunnen we geen Jimpies” op de markt brengen, was door de sales afdeling nogal zonder humor opgevat.

“Omdat het een slecht idee is.”

“Maar het was jullie eigen idee.”

“Nee, het was een grap.”

“Oh dus jullie vinden het wel leuk.”

“Nee het was een slechte grap en een zo mogelijk nog slechter idee.”

“Dus we doen geen Jimpies?”

“Nee.”

“Jammer.”

Het werd tijd voor een andere huisstijl. De oude was zeg maar ontstaan ten tijde van de eerste geslaagde kleurplaat die meer was dan een kleurplaat, en dat paste niet meer helemaal bij waar Keesie naar toe gegroeid was. Een oude herberg werd gehuurd en zo reden we op een vrijdagochtend met vier auto's met de hele creatieve ploeg naar de Ardennen. Bas was het hele weekend gastheer en ik mocht koken. Een verdeling die we ook hadden als we met onze kinderen een weekendje weg gingen. Twee vaders, zes kinderen, koken, spelen en creëren. De kinderen hebben het er nu, zes jaar later, nog over. Maar nu reden we met de acht kinderen van Keesie. Ik maakte Eendenborst, zoals de Kok uit mijn netwerk me ooit had geleerd: eerst op het vet langzaam en dan in z'n eigen vet even snel omkeren. Truffelaardappels en fluff omdat dat bovenaan een van de andere verlanglijstjes had gestaan. Dit fantastische gezellige en productieve weekend bleek een professionaliseringsslag te heten.

Ik weet niet meer hoeveel professionaliseringsslagen we hebben moeten maken. Maar het gevolg van de laatste overstagmanoeuvre was dat ik achter in het theater zat. Voor in de spotlight werd verteld over de uitkomst van het zoveelste managementoverleg.

Het vorige was een taartpuntverhaal geweest. De visie van Keesie verdiende meerdere markten. Een van de markten, naast advies, was televisie. Ook in die markten verdiende de jeugd immers het beste en er hingen grote stukken fruit om te worden geplukt. Bas zou televisie gaan doen samen met iemand die zijn sporen in die markt meer dan verdiend had. Hij zou dan zelf advies gaan doen, daar kwam hij immers vandaan

en het bloed kruipt, enzo. Ik stond erbij en keek ernaar. Ik was er deel van, maar nam er niet aan deel.

Dat was ook niet de bedoeling. Bas moest het namelijk zelf doen, hij had voor een godsvermogen aandelen gekocht en anders is het nooit zijn succes. Het was opeens of er drie Keesies waren en geen voelde als het mijne. Het werd ook geen succes. Het werd een drama en dan een slecht geschreven drama. Ik zag Bas eraan kapot gaan en deed niets.

Professionalisering Jeroen, kijk jouw pakkie aan is het communicatiedeel, het mijne het adviesdeel, waar het overigens heel goed mee gaat, Jeroen.

Dit keer ging het over het gladstrijken van procedures, en het beter servicen van de klanten. Jammer natuurlijk dat TV niet gelukt was, de markt zat niet mee, maar you win some en you lose some en advies lag op koers. Een van de beslissingen die genomen is dat, behalve het uit het management stappen van de TV-boys, logisch natuurlijk ze hadden het immers niet gered, de moeilijkste opgave wel voor jeroen is. Hij is namelijk verzocht om zich koest te houden. Mensen keken over hun schouder en alle ogen waren nu op mij gericht en ik lachte maar wat en miste Bas.

Jeroen is natuurlijk ijzersterk, de mensen keken hem weer aan, in creatie enzo, maar waar we nu behoefte aan hebben is rust. En Jeroen is onrust. Dat was een analyse die mijn linker hersenhelft had geaccepteerd. Mijn rechterhersenhelft had het pleit verloren. En werd uitgezet.

Just had als verjaardagscadeau, net als zijn zussen, een portret van mij geschilderd, maar waar de portretten van de meiden schouders, hoofd en haar hadden, was dat van hem een wilde rood blauwe expressionistische explosie. Toen ik hem vroeg wat hij had geschilderd, zei hij: "De wind". Ah, zei ik, de wind als ik voorop de boot sta. Nee joh pap, "de wind in je hoofd." Z'n rechterhersenhelft had het goed aangevoeld en de uitstekende resultaten van de wekelijkse therapie van de stichting dysfatische ontwikkeling had als prettig effect dat hij het intussen ook kon verwoorden. Niet alleen prettig voor ons, maar ook voor hemzelf trouwens, want hij vond en vindt het nog steeds heerlijk om avonturenboeken te lezen, hoe dikker hoe beter.

Maar voor Keesie dus geen avonturen meer, geen rare ideeën meer, maar gewoon aan het werk en verder gaan op de koers die het management in meerderheid had bepaald. Dat was waar, ze waren nu samen in de meerderheid zo zonder Bas.

De weg was krom

6

Zo had ik Bas nog nooit gezien. Als door de bliksem getroffen ging hij vuurspugend door. Ik heb godverdomme wel voor een vermogen nieuwe zeilen gekocht op jullie scheepje, omdat ik dacht dat het daarmee nog verder en sneller zou zeilen. Ik ben teruggehaald om mee te helpen als veredelde dekknecht en nu blijkt het gewoon vastgelopen te zijn. Je hebt het gewoon aan de grond laten lopen EIKEL. Zit daar niet zo onbewogen, zeg iets, doe iets, toon iets, voel iets.

Het enige dat hij uit kon brengen was een onbewogen, het valt wel mee, terwijl hij z'n bril afzette om in zijn ogen te wrijven. Dat gevoel had ik niet en Bas al helemaal niet. Het valt wel mee, het valt wel mee, is dat alles wat je uit kan brengen, slappe zak, hoezo het valt wel mee. Thijs, hoeveel zijn die zeilen van mij waard?

Thijs die het tot op dat moment allemaal aanhoorde:

Op dit moment?

Ja

Niets.

Niets?

Nee niets Bas, als ik het zo aanhoor en zie denk ik dat ik er niet ver naast zit met m'n gegist bestek. Met rode ogen stond ik op ik schaamde me dood. Maar voordat ik wat kon zeggen kwam Bas nog voor een laatste keer, lekker is dat en je probeert nu nog zeilen te verkopen aan Hanne en Annemarie.

Thijs, zinken we, vroeg ik voor de flipover staand.

Als er niets gedaan wordt wel.

De vorige meeting met Thijs, een oude rot in het vak met het hart van een jonge matroos, liet al weinig tot de verbeelding over. Zijn swot analyse was helder geweest, de sterktes zaten in de visie, de creatie, de zwaktes in het zakelijke en financiële. Maar toen was er nog gezegd dat het een eitje zou worden, er moest alleen even winst gemaakt gaan worden. Hoewel het feitelijk nog maar drie maanden geleden was en er sindsdien nog een fantastisch peptalk verhaaltje in Nederland was gehouden met een kadootje om de winst te vieren, leek het een eeuwigheid. Maar in die gevoelsmatige eeuwigheid was veel duidelijk geworden.

Kan je jouw analyse geven van waar we ons bevinden, waarom we vast zijn gelopen zodat we een nieuwe koers kunnen gaan bepalen?

Keesie is zakelijk/financieel bestuurd door een stuurman die achterom kijkt. Ik zag mezelf als kind aan het roer van de motorboot van mijn ouders staan. M'n vader liet me dan achterom kijken. Als je een zigzagvorm zag dan deed je het niet goed, dan was je bezig je naam in het zog te schrijven, je moest vooruit kijken, en een rechte koers sturen door op tijd tegen te sturen.

De koers die is gestuurd is puur gebaseerd op het verleden, er is helemaal niet naar de toekomst gekeken. Het gevolg is dat als er nu niets gebeurt dat Keesie dan vast gaat lopen door haar liquiditeitspositie. Liquiditeit, een woord dat ik Paul van de KPMG ook wel eens had horen noemen.

Maar hoe kan dat dan, ik bedoel je hebt toch alles altijd bij hoe heet je vriendje van de KPMG gechecked.

Natuurlijk, veerde hij op.

Kijk accountants daar heb je niets aan, brak Thijs weer af, die sturen

niet, die kijken alleen achteraf of je logboek klopt. Ik heb daar nog een mooi verhaaltje over.

Je vaart in een luchtballon, en opeens vanuit het niets komen er dichte wolken opzetten. Je ziet niets meer. Het enige dat je weet te doen is je ballon te laten dalen, dus je geeft wat minder warmte en langzaam daal je af tot onder de wolken. Je ziet weer waar je bent maar hebt geen idee waar dat is, de wind heeft je een onbekende kant op gestuurd. Midden op een groot groen veld zie je iemand staan, als je erboven hangt roep je. **WAAR BEN IK?** De man kijkt omhoog en zegt, **ONGEVEER 30 METER BOVEN DIT GRASVELD.** Je schreeuwt naar beneden: **JE BENT ZEKER EEN ACCOUNTANT, DE INFORMATIE IS FEITELIJK WAAR MAAR JE HEBT ER GEEN ZAK AAN.**

Begreep ik eindelijk wat een accountant deed. Dat was toch iets heel anders dan wat wij de jeugd hadden doen laten geloven met de campagne Zo nu weet je wat een accountant doet.

Waarom dat dan 50.000 euro per jaar moest kosten was me geheel onduidelijk maar interesseerde me op dat moment niet genoeg om te vragen, bovendien keek de stuurman al zuur genoeg.

Kijk, ging Thijs vol energie verder, aan het begin had je een bootje met twee man die alles moesten doen, de koers bepalen, sturen, zeilen alles. Bovendien voer het bootje nog niet zo hard. Dus er kon gemakkelijk bijgestuurd worden als er een ondiepte in zicht kwam.

Nu zag ik mezelf varen op het oostelijk wad. Met de kinderen nog op kleuterleeftijd hadden we jaren in een oude Vollenhovense bol uit 1908

over het wad gescharreld. Het leukste was om van de betonde of beprikte geulen en slenken af te wijken en met een peilstok zittend naast het roer, constant de rand van de ondiepte te volgen. Om te overnachten stuurde je gewoon de plaat op en wachte tot je drooggevallen was. Op de zandplaat wachte je dan tot het hoogwater was en dan kon je je weg vervolgen.

Thijs, we liggen nu even gestrand zal ik maar zeggen. Wat is er nodig om het weer hoogtij te laten worden? Wat moeten we nu doen om het weer vlot te trekken?

Nou, de energie en het enthousiasme van Thijs begon te werken, Keesie is nu geen klein schuitje meer, het is een schip, en sinds de start van Keesie Spanje is het eigenlijk twee schepen. De grote fout die in mijn ogen is gemaakt, is dat de grote waarde, het bestaansrecht van Keesie: de visie en de passie losgekoppeld is van het schip in Nederland. Keesie is één schip, een catamaran met een drijver in Spanje en eentje in Nederland, en kan maar een echte kapitein hebben, anders....

Na het wad trok het grotere water, en vrienden waar we altijd mee voeren en wij ruilden onze vissermannen in voor een grote catamaran. Elke familie had zijn eigen romp. Vanuit Portugal voeren we tussen de Afrikaanse, Spaanse en Portugese havens en afgelegen baaitjes. Thijs had gelijk, snel manoeuvreren was er niet bij maar eenmaal op open zee voer ze met voor ons ongekende snelheden achter haar spinnakker aan. Op weg naar een verte die achter de horizon lag. Spanje, Afrika en misschien ooit de hele wereld rond.

Dus als ik het goed begrijp wordt er van mij gevraagd voorbij de horizon

te kijken?

Ja jij moet gewoon enig kapitein worden, Keesie was jouw idee. Dat wij allemaal hier zitten is omdat we aangestoken zijn door jouw visie. Allemaal leek me wat overdreven.

Bas, Thijs en ik werden wazig aangekeken zonder bril.

Bas: Wie stuurt er dan?

Een pijnlijke vraag, de blinde stuurman wreef in zijn ogen. Thijs voelde het niet als zijn taak om het logische antwoord te geven en ging even poepen.

Jongens sprak hij toen hij terugkwam, is er iets dat jullie mij willen vragen?

Thijs werd de stuurman. Voorzichtig sturen, langs alle ondieptes en met vereende krachten van de fantastische bemanning had hij er wel zin in. Een van de elementen die noodzakelijk waren voor het vlot trekken was water en werk. Het was nu zaak dat er geen energie meer werd verspeeld aan het verplaatsen van zand van zandbank naar zandbank maar dat de energie werd besteed aan het binnenhalen van voldoende werk en dat dat zo goed en snel mogelijk zou worden uitgevoerd zodat de cashflow weer op gang kwam. Kortom, volgens mij, sprak Thijs nu streng de wazige blik parerend, moet jij de waterdrager worden. De wazige blik verdween en zijn bril opzettend begon hij uiteen te zetten wat goede acquisitie volgens hem inhield. Een goede commercieel directeur was een visser die in de grote oceaan zijn lokvoer geplaatst strooide om voorzichtig de vis binnen te hengelen en op het juiste moment toe te

slaan en de prooi met een ferme klap te doden en aan dek te gooien.

Het leek mij een wat moorddadige werkwijze, toen dacht ik nog dat het slechts een ongelukkige woordkeuze was.

Een stuurman, een waterdrager, Bas als bootsman, en ik als enige kapitein, net als op mijn Patin Catalan. Een orginele van origine Catalaanse catamaran. Ooit als roeiboot ontwikkelde klein platform om door het smerige havenwater heen te komen. Later is er een zeilboot van gemaakt door er een mast op te zetten. Eigenwijs als de Catalaanse volksaard hangt er nog steeds geen roer achter. Manoeuvreren doe je door je gewicht naar voor of naar achter te verplaatsen. Een overstaggang bestaat uit het als een volleerde balletdanser naar voren lopen en na het door de wind gaan even met de rug in het bakstaande zeil te hangen. Heerlijk alleen met de wind, het warme water van de Middelandse zee en de mediterrane zon. Ik kon op dat moment niet bevroeden dat ik over een aantal weken net zo alleen op het scheepje Keesie als een gemankeerde balletdanser zou dansen.

Die avond vloog ik terug naar huis, bij aankomst in Barcelona stonden de kinderen voor de gate met een bordje “El Capitano” te wachten. Het was misschien zwaar, maar dit voelt eindelijk weer goed, kuste Geke me.

Naar Barcelona, had Annemarie geantwoord toen ik vroeg wat ze dan ging doen dat ze ontslag nam. Ooit had een cowboyhoed dragende oude reclamerot als adviseur Spanje als een van de twee meest logische landen genoemd als we internationaal wilden worden. En zo werd besloten dat ze geen ontslag kon nemen omdat ze eerst maar eens drie maanden moest onderzoeken of Keesie in Spanje levensvatbaar zou zijn.

Een jaar later stonden we op het dak van haar appartementje met uitzicht op de Middellandse zee oud en nieuw te vieren. Keesie Spanje was intussen gestart, het verslag was kennelijk goed geweest, en na steeds meer heen en weer te vliegen waren nu Geke en onze drie pubers voor het eerst mee. Bij de 6de druif sprak Pam een wens hardop uit. Bij elke klokslag eet je in Spanje een druif en doe je een wens in stilte, wat Pam wel beviel aangezien ze een hekel aan vuurwerk had. Pap, zei ze, als jij zeg maar half hier en half in Nederland moet zijn he, waarom gaan we dan niet hier wonen. Dan hebben wij er ook nog wat aan. En dan hebben we toch nog ons avontuur. Vlak daarvoor hadden we de kinderen verteld dat het avontuur dat we ze al jaren voorhielden, het met de Catamaran een jaar de wereld rondzeilen, gezien de huidige ontwikkelingen met Keesie niet doorging.

Zes maanden later hadden we ons avontuur, alles was verkocht boot, huis, auto, alles want “dit idee is natuurlijk gewoon een privé idee, he Jeroen. Dus dat moet je dan ook gewoon privé betalen.” En de verhuizing, een afscheidsfeestje en al het andere wat er bij een emigratie komt kijken kost dus een auto, een huis en een boot. Vrienden, familie, klanten, alle Keesies en alle ex Keesies kwamen. Ook Patz die na zijn

ontslag bij Keesie een circus was begonnen dat geweldige kinderprojecten deed, kwam nu even verifiëren of het goede nieuws van mijn vertrek echt waar was. Tot grote hilariteit van alle omstanders.

In de afscheidsspeech die ik kreeg werd het niet als grap gepresenteerd: na 9 jaar was het toch wel een zegen voor Keesie dat ik weg ging, en dat het vanaf nu alleen maar beter zou gaan. Hij wenste Annemarie veel succes.

Jeroen, jij moet Thijs ontmoeten. Ik heb hem een half jaartje geleden ontmoet op een alumni feestje en hij is zeg maar al die tijd m'n klankbord. En nou heb ik hem gevraagd om een adviesopdracht te aanvaarden over de toekomst van Keesie, en de verdere internationalisering enzo. Het is belangrijk voor de verdere professionalisering en het is een echte zwaargewicht. En die opdracht wil hij alleen doen als jij het ook goedvindt dat hij dat doet dus vanmiddag om 5 uur heb je een afspraak met hem bij Lepels.

Ik had er weinig zin in, de afscheidstoespraak had er flink ingehakt.

Ik ben met een uurtje weer thuis schat, zijn lijstje met dingen die handig waren als voorbereiding op het gesprek had ik niet bekeken. Thijs bleek Twee meter en lang van stof en het was middernacht toen ik weer thuis kwam, wat een leuke man en achteraf had ik spijt dat ik het voorbereidingslijstje niet meer had.

De invloed van Thijs was te merken. Bas kwam terug als aandeelhouder, hij had immers aandelen, en dus vond Thijs dat hij bij het overleg op Holding-niveau moest zitten, in de stuurhut dus. En nu met Bas en Thijs

erbij voelde ik me niet meer alleen.

Natuurlijk was de tussenliggende tijd niet alleen maar ellende, dat het bedrijfje spelen niet echt mijn spelletje was betekende nog niet dat de opdrachten dit niet waren geweest.

Dat de principes van Keesie niet de mijne waren, ik heb uit principe geen principes en waarom zou je geen relatie op het werk mogen hebben? Betekende nog niet dat ik er moeite mee had. Wat dan weer niet voor de principieel gold trouwens, principes zijn immers principes en dus moest de werkneemster maar ontslag nemen nu ze een relatie hadden.

Dat ik door het personeel unaniem verkozen was tot 's werelds slechtste manager maakte het samen met hen zoeken naar een oplossing nog niet minder leuk. Maar nu kon het alleen maar leuker worden. En eerlijk is eerlijk, leven in Barcelona is leuk. Maar god wat was ik blij dat het voorbij was, dacht ik, kort, een maandje. Toen belde Bas, Thijs had niet geslapen had hij Bas verteld.

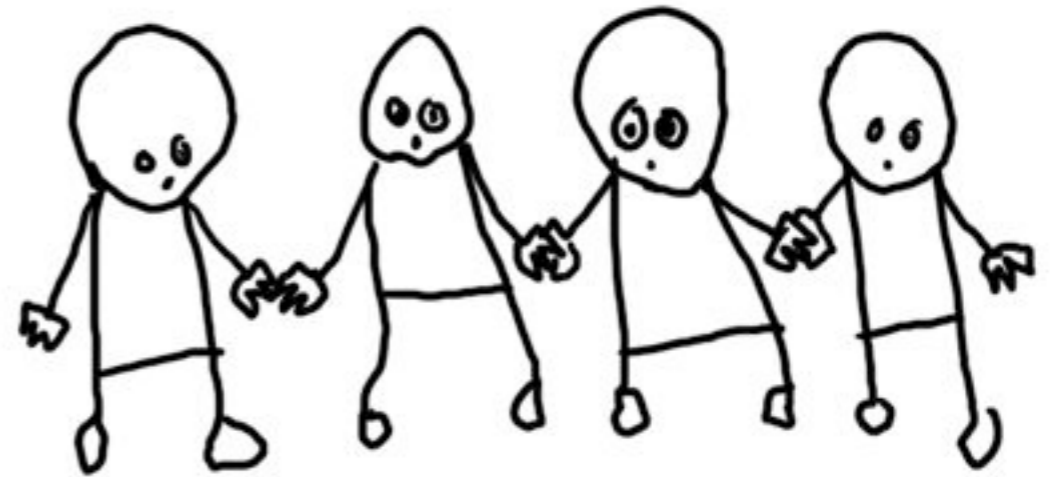
De situatie zoals die geschetst was bij zijn aantreden als stuurman was niet helemaal het hele verhaal. Dat er wat lijken uit de kast zouden vallen had hij wel verwacht maar niet bij bosjes, jesus wat was het een puinhoop die hij aantrof, voor het eerst had ik niet het gevoel dat Thijs het nog leuk vond en ik hield mijn hart vast.

Het komt erop neer dat het allemaal vele malen erger is dan gedacht en hij dacht niet dat hij er met voorzichtig sturen doorheen zou komen. Wat betekende dat nou weer? Dat betekende dat er een situatie was die we gerust een crisis mochten noemen. Eentje die zonder externe financiële

hulp zou lijden tot een faillissement. Help dacht, ik wat nu, twee uur later waren Thijs en ik het crisisteam. We kregen alle volmachten, wij zouden alle beslissingen nemen. Het management team in Nederland werd voorlopig van haar taken ontheven en ik moest subiet naar nederland komen.

Twee dagen later zat ik voor alle Keesies in het theater. Ik dacht terug aan de tijd dat ik achterin moest zitten omdat ik het probleem zou zijn. Ik schetste de situatie, Thijs verklaarde de cijfers. Ik schaamde me diep, ik beloofde het goed te maken, te zorgen dat het niet zou gebeuren. Ik was verantwoordelijk. Ik had alles tegen kunnen houden en dat zou ik nu alsnog doen. Ooit was Keesie met twee man gestart en hoewel ik daarvan de enige was die hier nu zat, voelde ik me door iedereen die in dit theater was gesterkter dan ooit. Op de vraag waarom ik hier nu alleen was, hij was toch op zijn minst even verantwoordelijk, moest ik het antwoord schuldig blijven. Hij was aan het waterdragen, zei ik maar terwijl bij mij de waterlanders opwelden. De sfeer was te serieus om de banale humor er op dat moment van in te zien.

Op de een of andere manier scheidt het ook een band, iedereen werkte als een paard en maakte enorm lange dagen, anderen haakten af.

Jeroen ik moet er even een tijdje tussen uit, het was intussen mei en Thijs had berekend dat het dieptepunt 14 juli zou worden bereikt, vind je het goed als ik per 1 juni even 3 maanden met sabbatical ga? En ik denk niet dat ik daarna nog terugkom. Ik heb er het volste vertrouwen in dat Thijs en jij het ook wel zonder mij redden. Sure, ik had wel wat anders aan mijn hoofd. Keesie, ons kindje, lag op de intensive care. Keesie was in levensgevaar. Keesie had verzorging nodig. Keesie was pas 9, in hondenjaren 63, en in bedrijfs jaren 18.

Zo vlak na de geboorte leefden we op een roze wolk, toen Keesie 1 was (na 9 maanden) begon hij zelfstandig voorzichtig de eerste stapjes te zetten en te brabbelen. De eerste echte opdrachten kwamen binnen. Proctor en Gamble, Malmberg, Greenpeace. Keesie was volledig afhankelijk van de ouders. Op 6-jarige leeftijd (na 3 jaar) leerde hij lezen en schrijven. Er waren verschillende teams op verschillende opdrachten aan het werk. Trimbos, Mars, Snickers, Postbank, NS. Maar Pappa was nog wel de held, alles werd trots aan pap getoond, en ik moest overal bij helpen. Op 12-jarige leeftijd (na 6 jaar) kwam Keesie in de pubertijd. Het managementteam bestond intussen niet meer alleen uit de ouders en wat Papa zei werd automatisch in twijfel getrokken. Ook vond Keesie dat het al heel volwassen was, en kopieerde het liefst wat de andere grotemensenbedrijven deden. AE, AM, AD, CSD, trafficers, leerling Art, junior Art, senior Art, leerling Copy, junior Copy, senior Copy CD, MD, CEO, CFO en CCO hadden we. Mensen kwamen niet meer aanwaaien maar werden geheadhunt en weggekocht. Profielschetsen vervingen het goede gevoel en nieuwsgierigheid werd vervangen door cursussen en trainingen. Management-, verkoop-, timemanagement-, persoonlijkheids-,

coachingstrajecten...

overall was wel iets voor, zelfs voor onderhandelelen.

Was te gek man.

Wat was te gek?

Die training in Oxford.

Oh dat, ik herinnerde me iets over Engeland, ik was in die tijd vrij veel in London, dat wil zeggen Slough, voor Mars dat toen Masterfoods heette. Meerdaagse sessies over de Europese strategie met betrekking tot het bereiken van jongeren. Hoewel het samen met Marc (van Glue London) bedenken van het “reconnection to the youth” model, en het proberen te overtuigen van de marketeers aan de ene kant en de CRM-ers aan de andere kant van de tafel heel erg uitdagend was, was het dagen opgesloten zitten in een saai en afgelegen hotel in Slough verschrikkelijk. Maar dit betekende dat hij ook recht had op een weekje Engeland, dat was nou eenmaal een principe van Keesie. En dit principe was dus een onderhandelings whatever in Oxford geworden, begreep ik op dat moment.

Dat onderhandelen is gewoon een spelletje.

Spelletje?

Weet je wat een geweldige truc is?

Eh nee...

Als je telefonisch aan het onderhandelen bent, dan verbreek je opeens de lijn midden in een zin terwijl je vlak daarvoor hebt laten doorschemeren dat je het niet doet...

Eh...

Dan bel je niet terug, en je neemt niet op als hij terug belt...

Het leek me een sadistisch spelletje en ik zag hem voor me met inplaats van een brilletje een zwart leren masker.

Die ander gaat zich dan zorgen maken, en allemaal rare dingen in z'n hoofd halen...

Een zweep en handboeien vulden nu het beeld.

Als je dan de volgende dag terugbelt, met een smoesje, dan heb je echt enorm psychologisch voordeel man, lachen he?

Niemand van het groepje dat stond te luisteren zag er de humor van in en ik zag het slachtoffer als weerloos vlees aan een haak hangen...

Nee man het moeilijkste is om precies midden in een woord de lijn te verbreken, want je bent geneigd dat tussen twee woorden of zelfs na een zin te doen, en dan werkt het natuurlijk niet...

Wat wel werkte werd intussen een steeds prangendere vraag. Keesie had een financiële injectie nodig om te overleven. Hoewel we met heel veel verschillende financiers spraken en ondanks dat Thijs de helft van de benodigde euro's kon ophoesten was er nog steeds geen oplossing en juli kwam nu toch schrikbarend dichtbij. Op 1 juli kwam er een oplossing uit onverwachte hoek. Het personeel, met Ike voorop, had deze bedacht. Een management buy out. Hij had een financier gevonden die een kwart miljoen wou investeren met als voorwaarde dat het personeel de aandelen kreeg. Ik vond het een mooie gedachte die paste bij het gevoel dat ze me in het theater hadden gegeven. Ik vertelde Thijs dat ik ontroerd was en dat ik blij was dat Keesie nu gezond door zou kunnen leven. Ik zag het helemaal voor me.

Ike als de ondernemer, het afgelopen jaar had hij alle projecten vanuit het centrum meegemaakt. Als spil in het spel was hij van alles op de hoogte.

Talje als directeur, als “CSD” kende ze alle klanten, alle strategieën en

misschien nog wel belangrijker intern was ze de moeder van alle mensen die zich zo ongelooflijk het vuur uit de sloffen hadden gelopen.

Hanne als creatief directeur, een rol die ze in Nederland al sinds mijn vertrek met verve vervulde maar nu echt naar haar hand zou kunnen zetten.

Keesie was na 9 jaar echt 18 aan het worden, tijd om zelfstandig de wijde wereld op geheel eigen wijze tegemoet te treden.

Papa zou er zijn als zijn kind hem nodig had, zoals ouders dat altijd zullen zijn het blijft toch je kind hè.

En Keesie had een mooie toekomst voor zich, de opdrachten bleven binnenstromen en Thijs vertelde dat er voor het eind van het jaar geen enkel probleem zou zijn. Wat mocht ik van geluk spreken met zo'n sterk en zelfstandig kind.

Mijn geluk was van korte duur.

Ike's voorstel werd niet geaccepteerd.

Hij moest gaan onderhandelen.

Thijs nam deze taak op zich.

Er werd een spelletje met hem gespeeld.

Op 14 juli werd de lijn verbroken, midden in een woord.

De volgende dag was er pas weer contact mogelijk.

Het was te laat.

Keesie was dood.

Vermoord in een sadistisch spelletje.

De onderhandelingen een dag te lang gerekt.

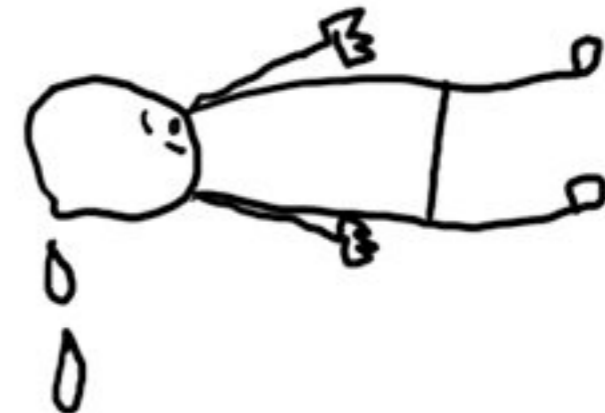
Talje kon een ander aanbod niet langer afhouden.

Met Talje haakten ook andere mensen af.

En daarmee ook de financier.

Sommige dingen leer je niet in Oxford.

Sommige dingen moet je voelen....

R.I.P. Keesie

0

Iedereen was er kapot van. Samen met Thijs heb ik het aan de mensen moeten vertellen. Het was ons niet gelukt.

Het enige wat we nog kregen was een kort mailtje, zakelijk deelde hij ons mee dat hij, aangezien hij zich als bestuurder per 1 juni had uitgeschreven, geen formele bevoegdheden meer had en mij verder succes wenste met het afhandelen van het faillissement.

Ondanks de steun van Bas en een kennis van Thijs die zichzelf voorstelde als de stervensbegeleider voelde ik me de daarop volgende 10 dagen eenzaam als ik door het verlaten kantoor liep. De sloten moesten vervangen, niet ten onrechte bleek toen iemand met open kofferbak om 7 uur s' avonds de oude sleutel in het nieuwe slot probeerde te wurmen. Opeens was ik 9 jaar inzicht in het financiële reilen en zeilen van mijn vermoorde kindje aan het inhalen. De vraag die ik bij de oprichting aan de notaris had gesteld bleek beetje bij beetje verworpen tot een wassen neus. Ook kreeg ik onophoudelijk telefoontjes van ex-werknemers, ex-leveranciers, ex-klanten. Mijn beeld dat ik had verdampte, het gevoel dat ik al zolang onderdrukte bleek de kille waarheid. Ik vond een kant van mijn kind dat ik niet kende. Keesie bleek al jaren een jongetje met twee gezichten. Naar buiten toe dat gepassioneerde liefhebbende jongetje dat het beter voor had met de kinderen van deze wereld. Naar binnen toe een zakelijke lul. Keesie zegt en Keesie doet bleek niet hetzelfde. Ik bleek al die jaren alles te hebben gehoord maar niets te hebben gezien.

Keesie zegt dat z'n mensen het allerbelangrijkste zijn.
Maar schroomde niet om ze enorm onder druk te zetten, en over lijken te gaan.

Keesie zegt dat vertrouwen het allerbelangrijkste is maar wantrouwde en controleerde zelf iedereen.

Keesie zegt niet in hiërarchie te geloven maar heeft slechts voor de directeur één parkeerplek voor de deur.

Keesie zegt geen toeleveranciers te hebben omdat we het samen moeten doen, maar onderhandelde tot op de laatste cent alles uit, om dan ook nog slecht te betalen.

Keesie zegt er is maar 1 Keesie, maar zet alle kosten op Spanje en alle inkomsten op Nederland.

Keesie zegt in 2007 op papier winst te hebben gemaakt, maar bleek elk kwartaal meer verlies te lijden.

Keesie zegt heel veel waard te zijn, maar baseert dat op een onrealistische toekomst, zonder het verleden mee te nemen.

Keesie zegt dat Jeroen en Inez een fantastisch boek hebben geschreven, maar blijkt met de uitgever zelf als auteur een contract te hebben getekend en daarmee de auteursrechten te hebben geclaimd.

Keesie zegt dat het allemaal als een verrassing kwam maar bleek al vaak te zijn geweest op het gevaar van de onverantwoordelijke manier

waarop hij zijn leven had ingericht.

Keesie zegt Thijs te vertrouwen maar geeft hem nu de schuld.

Keesie zegt je moet me vertrouwen, en ik heb dat altijd gedaan. En dit kan ik Keesie niet kwalijk nemen, dit neem ik mezelf kwalijk.

Keesie zegt altijd overal antwoord op te hebben gegeven, alleen heb ik nooit iets gevraagd.

Het is achteraf een wonder dat Keesie niet veel eerder is gevallen, en toch het had niet hoeven, het had voorkomen kunnen worden. Vraag me niet de psychologie achter deze moord te doorgronden, ik heb geen idee, ik ben er waarschijnlijk uit zelfbescherming nog steeds blind voor, maar misschien is het wel wat één van mijn kinderen zei.

Pappa er zijn nou eenmaal vaders op deze wereld die hun kind liever vermoorden dan dat ze zien dat hun kind gelukkiger wordt dan zichzelf.

Auw.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Jan' or similar, written in a cursive style.

BEGIN!